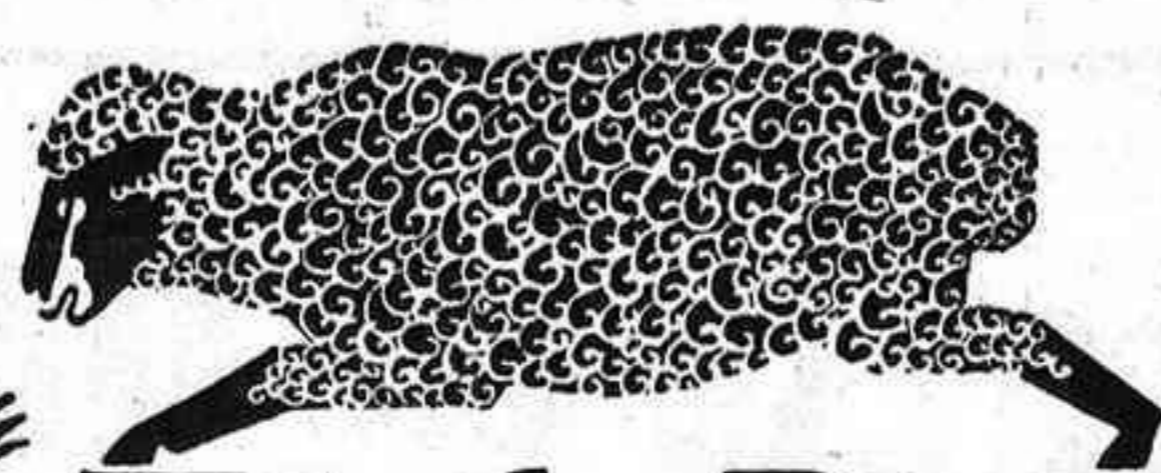

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

El Dr. Dolcet
s'ha venut l'ànima
a "El Be Negre"

Any II - Núm. 59

Barcelona, 2 d'agost de 1932

Preu: 20 cèntims

La Srta. Juanita Pica i Pona és selemnement elegida "Miss Premsa 1932"

Dedicat especialment per "Miss Premsa 1932" als nostres lectors.

Fou una festa brillantíssima la que es celebrà a la senyorial mansió de Sant Sebastià. El senyor Sindicat Unic i Professional de Periodistes rebia els invitats a raó de trenta-cinc pessetes amb la seva amabilitat acostumada i els que havien pagat la modesta entrada, dissimulant amb la seva tradicional delicadesa. Tot seguit els invitats a raó de trenta-cinc pessetes per cap es varen assegurar a taula per sopar i dissimularen també amb la seva tradicional delicadesa.

Mentrestant, el mestre Griyyotte de Lamón, que per aquella solemnitat s'havia avingut a canviar-se el nom per La Grotte de Mignon, anava dirigit la Banda Municipal i aquesta, per seguir-li la veta, anava tocant el seu programa peça per peça i el públic anava aplaudint també peça per peça.

Com que l'ambient s'havia escalfat, s'encengué un castell de focs artificials i el públic féu «ah!».

Després les ballarines començaren les ballarugues i el públic tornà a aplaudir, però no hi havia més focs per encendre. Quan tothom estava més distret anuncià el senyor Sindicat Unic i Professional de Periodistes que s'anava a elegir Miss Premsa i totes les noies es varen pensar que serien elles. Però com que només se n'havia d'elegir una, s'havia de fer, com tothom sap que es fan aquestes coses, per concurs o per oposició. Per facilitar les tasques del Jurat es féu per concurs.

Fou un acte solemne, emocionant. Les concursants anaven passant, ensenyant els seus mèrits. Aquesta els seus ulls resplendents, aquella la seva boqueta de pinyó; la de més enllà els seus ulls com taronges; l'altra la seva boqueta de maduixa; l'altra els seus ulls d'ametlla; l'altra la seva bo-

queta de cirera; l'altra els seus ulls de sormani, l'altra la seva boqueta de préssec, l'altra... Però totes anaven limitant-se a ensenyar les coses visibles i, és clar, el Jurat s'hi veia negre. Però en passà una que, després d'ensenyar el que ensenyaven les altres i a més dos diaris, *El Dia Gráfico* i *La Noche*, és clar, per fer-se simpàtica al Jurat, s'aixecà les falduilles i en la intimitat de les robes interiors va ensenyar molt recatadament, *L'Opinió* i *La Humanitat*.

No en calgué pas més. El Jurat s'aixecà com un sol home; el fall estava decidit i fou preguntat el nom a l'agrada. Es deia Juanita Pica i Pona.

I Juanita Pica i Pona fou declarada Miss Premsa en mig de l'enveja de totes les aspirantes i en mig dels fotògrafs, que volien retratar-la de totes passades.

—No, no—féu ella amb una veueta tota tímida—; no em retratin que després em comprometen. Una vegada em varen retratar amb Don Alfons, una altra amb En Miguelito i una altra amb Don Emilio i m'he hagut de fer radicala perquè no diguessin. I encara malparien!

En veure era tan comunicativa ens hi atansàrem i començàrem de tirar-li flors per preparar una intervü. Un cop preparat el començàrem.

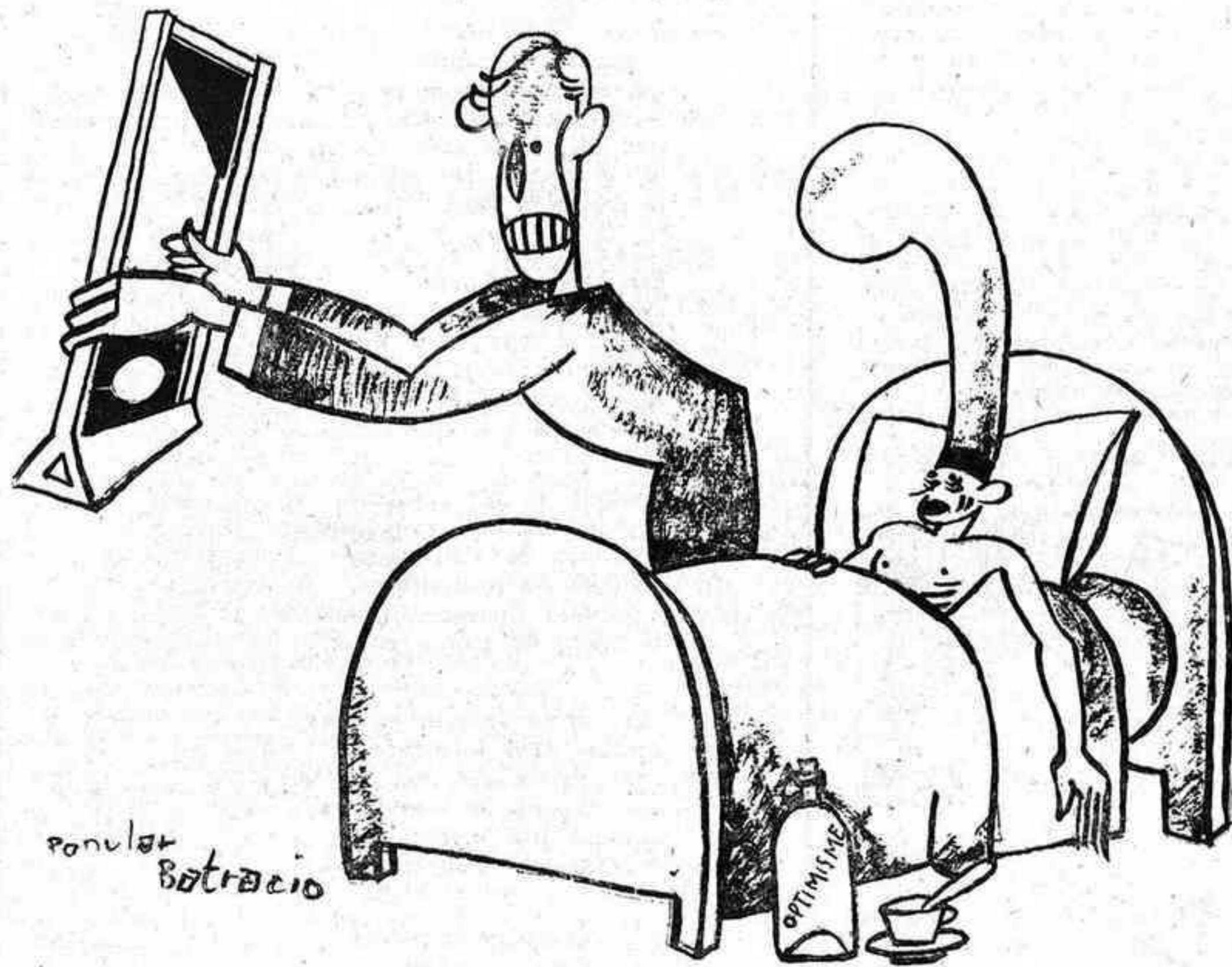
—Com s'ho ha fet per guanyar el concurs?

—Jo ho atribueixo a Sant Pancràs i a la Propietat Urbana, que també és santa, i també a l'ús d'una pasta de beautilat que va molt bé per les dents. Però sobretot a la meua conseqüència, que m'ha permès fer-me un nom sense comprometre'm.

—Vol dir?

—Com ho sent; si algú li ha dit alguna cosa així... pernicioso, no s'ho cregui; és que l'he desdenyat. Ara, sap? jo, per la premsa tot i si em promet que em farà sortir al diari...

Com que som discrets no volem dir el final perquè els lectors no pensin malament.

PER FI

Besteiro. — Apa, estigues content, que et porto un remei.
L'Estatut. — Em sembla que ja no hi serem a temps!

Amb gran entussiasme es celebren per tot Catalunya les Festes de la Rabassa

NOTA DE LA UNIO DE RABASSAIRES

«Ha pogut morir la rabassa; però l'entussiasme de la nostra causa, no. Els nostres enemics són anti-patriòtics i anti-estatutistes. En aquests moments tan solomnes, que es juga l'esdevenir de la pàtria, és una vergonya que els propietaris estiguin tan mancats de dignitat que vulguin continuar en la propietat de llurs terrer. Els rabassaires, serenament sostindrem els nostres drets, al darrera dels senyors Companys i Aragall, que sostenen que la propietat és un robatori; encara que, personalment, són partidaris de la propietat; cosa no tan difícil de comprendre com això. Nosaltres també en volem ésser, de propietaris.»

NOTA DELS PROPIETARIS

«Som uns pobres propietaris que defensem el pobre dret de la propietat amb tota la pobra força dels nostres pobres entussiasmes. Pobra Catalunya! que en aquests moments, tan pobres d'energies, hi hagi qui, amb un cervell, pobre de recursos, però fèrtil de pobres estratagemes, vulgui empobrir el ja pobríssim Estatut que les pobres Corts Constituents ens donen a nosaltres, catalans pobres i alegrets. La Unió de Rabassaires deu estar molt pobre d'arguments, quan s'atreveix a ensenyar les misèries morals.»

PARLA EL SENYOR COMPANYS

«Amb tota la serenitat, jo sóc molt pessimista. Però si hagués d'ésser optimista, encara hauria d'ésser més pessimista. El problema rabassaire m'entussiasma; el visc i en visc. *Viva España!*»

EL SR. MACIA

Sóc optimista. Tot va bé, dintre l'olla. Anem tirant i tal dia farà un any.»

L'estiueig d'en Maura

Baños de San Rafael, 2. — Ha arribat don Miguel Maura. Amb tota mena de precaucions ha estat conduït al Camp de la Bota.

La «quadrilla» que dimecres passat va forejar l'Estatut a Madrid i que, amb permís de l'autoritat competent i si el temps ho permet, es proposa seguir torejant-lo per totes les places d'Espanya

Bens negres de la política El separatista Dr. Dolcet ens escriu

Hem rebut la següent carta del Dr. Dolcet i Carmen que amb la nostra coneguda amabilitat per la Llei d'Impremta ens apremem a publicar:

«Señor director de El Be Negro.»

«Muy señor mío: Abusando de su amabilidad me permito pedirle la reproducción de la presente y por la presente queda de V. afmo. s. s., q. b. s. m. Dr. Dolcet y Carmen.»

«Señor Director de EL BE NEGRO.»

«Muy señor mío: Veo en el diario de su digna dirección que los demás periódicos han reproducido la decisión mía de separarme de la minoría catalana y usted no la ha reproducido. Yo le ruego que la reproduzca, reproduciendo los conceptos en que en ella expreso, y añadiendo que a la separación de la minoría por la tiranía que para mis sentimientos liberales i extremo izquierdos federales representaba la disciplina a que se me quería someter para hacerme decir si o no, cosa intolerable en nuestros tiempos de progreso, civilización, libertad y República he de añadir otras.»

«Yo le ruego, señor director, que, aprovechando la ocasión de reproducir la noticia antedicha dé en el periódico de su digna dirección, como extremista, de la izquierda federal, como izquierdista, del extremo federal y como federal, de la extrema izquierda. Además, abominando de toda tiranía y aprovechando la ley del divorcio, he decidido libertarme de la tiranía del nombre y separarme de mi Carmen, y aprovechando la próxima reforma universitaria separarme primero del oculismo, que con tanto éxito hasta ayer había practicado, y de la medicina, sin que esto quiera decir que ser separatista, doctrina de la cual abomino, pues siempre he sido federal de toda la vida de la España una e indivisible.»

«Suyo afectísimo doctor Dolcet sin Carmen. Perdona la mala letra, porque sabe, soy un poco tonto.»

Coses de doncs

L'Asunción i la Paz és barallen

Londres, 1. — Comuniquen de Washington que de Buenos Aires comuniquen que no es pot comunicar amb La Paz.

Aquest fet no ha causat sorpresa en els cercles diplomàtics, vistos els sentiments bèl·lics que animen els bolivians.

Pels carrers de La Paz ha estat remarcada la presència d'un general que cantussejava: *Al Paraguay, guay, yo me voy, voy...*

El fet ha estat comentat.—*United Press.*

Washington, 1. — De Buenos Aires comuniquen que de Londres els comuniquen que de Washington no es pot comunicar amb La Paz. Bola. On no es pot comunicar, és amb l'Asunción, que diu que està molt excitada.

Es tem que no hi hagi guerra.

Els amics d'en Cordero

Teruel, 2. — S'ha celebrat una horrible tempestat d'aquelles que bueno.

Un llamp perdut va matar trenta-cinc bens (aquí en diuen *corderos*) que s'havien refugiat en una cabana, acompanyats dels pastors respectius.

Regna consternació entre l'element socialista. *Corresponsal.*

El banquet a Royo Vilanova

Santander, 2. — Proceuent de Barcelona ha arribat el destacat separatista senyor Esteve Sala, inventor de les famoses aigües de Canaletes, que ha de servir el famós banquet al senyor Royo Vilanova, en les coves d'Altamira.

Ha produït general sorpresa entre els que no el coneixen, el fet que no portés al damunt el menjar, i el senyor Sala ha explicat la seva fórmula perquè el banquet sigui suculent. Pensa provocar una discussió entre els diputats agraris, i confia que acabaran menjant-se els uns als altres.

Els famosos cervols de les coves han estat retirats en precaució de possibles excessos.

Els veterans de Washington

Washington, 1. — Com que la guerra gran va ésser tan gran i els Estats Units volen batre el record de totes les coses mundanes d'aquest món i de l'altre, que és el nou; ara volen batre el record de la guerra gran, que fou la més gran de totes. I com que no n'hi ha, de guerra, s'han d'accontentar de la post-guerra. Però quina post-guerra! Moltes guerres voldrien assemblar-se-li. Uns valents veterans han produït molt de soroll prop de la casa del President, que ací en diuen la Casa Blanca, no sabem per què, però probablement perquè està pintada de color de rosa. El President, que té el son prim, ha manat que fossin agredits amb tropes de totes armes i gasos lacrimògens. Com que no n'hi havia, van ésser tramesos per avió els senyors Companys i Ossorio i Gallardo; l'un cridava «Viva España!», l'altre li responia i tothom ha plorat com un beneït. Amb llàgrimes als ulls els veterans s'han retirat, després d'haver donat al senyor Companys llur condol més expressiu per la mort de la rabassa, mare política del viu.—*Fabra.*

amb el cor a la mà.

Paròdies d'«El Be»

Full de dietari

Elogi del paiama

Més d'una vegada he defensat a peu i a cavall i amb tricicle, les excel·lències d'aquesta peça amable de l'indumentària nocturna.

Vana temptativa, tanmateix! Només uns quants snobs, conscients de les seves reaccions—oh paradoxal!—i algun marit versat en el que certes persones anomenen puerilitats i nicieses de *tenue*, han tingut la suficient revifalla d'entusiasme per arborar imperativament el paiama al crit de: «Guerra als calçotets i a les anguniejadores camises de llarg metratge!...».

Ah, sí: desenganyeu-vos-en amics, el paiama encara no ha assaborit el gaudi de la confraternització vora els coixins de la nostra burgesia. I cal posar el crit al terrat del cel contra aquesta oposició directa i lamentablement gratuïta a tot el que tendeixi avançar un pas envers l'europeïtzació dels nostres meridionals costums.

No pretenc — Déu me'n guard! — ferir la susceptibilitat de cap dels meus amics però, tanmateix, davant l'espectacle desesperançador d'un equip de marits dolçament submisos a la presió d'uns cursis calçotets de llana dolça (Esteve Riera) i al pessigolleig desagradable d'una samarreta massa gelosa en la constatació de l'anatomia de llur possessor, el nostre toc de clarí esdevé intolerable i — per què no? — fins i tot necessari per a l'endegament d'aquests corrents d'incontestable cursileria.

Durant algun temps — ai las! — el sol fet de la novetat se'ns aparegué com a queleom d'irrefutable per a fer decantar d'una manera graciosa i fràgil a la vegada la prestigiosa balança de la moda masculina cap al cantó dels paiamistes convençuts. I no obstant, la realitat, que lluny de comportar-se amb nosaltres d'una manera afalagadora!...

Sospito que bona part de reserves dels «anti-paiamistes» provenen del desconeixement total del gaudi que l'adopció del paiama encomana a llurs propulsors més sincers. Cal assaborir el paiama com assaborim la frescor d'un gelat en el moment que el termòmetre se'ns mostra més propens a tota mena d'atzagaïades atmosfèriques i ni més ni menys com ens delectem amb la radiació de qualsevol sessió municipal. La flongesa de les sedes... ¿volem una invitació més captivant?

Recentment el Comte de Keyserling, sortint d'una sessió de «Conferentia Club», solidificà amb frases de gran intel·ligència les petites esquerdes que es dibuixaven tremolosament damunt els fonaments de les meves teories paiamistes.

La conversa sofrí sobtadament una virada prou significativa perquè el que us relata aquest fet en cerques l'explicació en el veïnatge que en aquells instants emmarcava el nostre col·loqui.

Déu dels cels! El Comte de Keyserling, l'esguard fred, gairebé càustic, de l'admirat filòsof, acabava de sorprendre les velleïtats d'un amo de flequeria abillat — siguem condescendents — a la manera clàssica.

¿Hauríeu intentat prosseguir, per més extens i optimista que us hagués semblat el vostre bagatge de raonaments?

Jo, francament, hi vaig desistir de la manera més ràpida i decidida.

CARLES SOLDEVILA

LA CONLLEVANCIA ES UNA PIQUIPONIANA

En una reunió d'empreses periodístiques, el senyor Abril, representant de La Rambla, que actuava de secretari, va demanar, la setmana passada, com si res, per redactar l'acta en català. Una enormitat tan extraordinària va ésser considerada com el que havia d'ésser, és a dir, com una gran ofensa a la corporació. El senyor Torres, representant del senyor Pich i Pon, li va fer veure l'improcedent d'un semblant procedir, i es negà rodonament a permetre que l'idioma patrio fos befat d'aquesta manera.

Veient que es mantenia tan irreductible com una plaça de toros, el pobre Abril va demanar auxili; preguntà que hi deien els representants dels diaris catalans, i aquests, naturalment, pensà el lector, varen fer caure la balança a favor seu. Sí, sí; quan foren cridats els de les empreses de L'Opinió i La Humanitat, resultà que eren un de sol i que aquest era el senyor Torres!

I després diran que no hi ha conllevància!

La Fira de Mostres de Madrid

Per tal de fer-nos la guitza, a Madrid, hom organitza, no sols mitings abrandats, sinó una fira de mostres, per demostrar-nos, per postres, que ja estan capacitats.

I que és un ximple i que s'erra qui sosté que som la terra on hi ha més progrés fabril; que ells, sense tanta cridòria, tot i seguint llur història, ja teixeixen llana i fil.

Del català rapatani brollarà un «ai!» espontani, veient-se arreu tan vençut, i, potser, per fi de festa, Déu li aclarirà la testa i llençarà l'Estatut.

Emittjat de fer comèdia, tornarà al «café con media», comunió de l'Espanya, i l'Espanya indivisible, reprendrà l'immarcescible becarnieg de panxa al sol.

Ah! ja la veureu, la fira; brillarà com una pira, com un foc del mes de juny; cridarà com la manola, aquesta fira espanyola, i amenaçarà amb el puny.

Els que tenen la mania de voler l'autonomia, no sabent que hi ha un Madrid; els espuris fills d'Espanya, que tenen tan mala entranya i gens de cor dintre el pit,

Allí veureu exposades coses noves, variades, verament nacionals: records de Cuba i Cavite, un monarca fent-li un «quite»; barrancs del Llop, Annuals,

Trafalgar, la Gran Armada, la tradició sagrada d'aquell perdre gloriós; l'honra sin barcos d'en Méndez, entre altres coses tremendes, d'un passat miserios.

I ¿què farà Catalunya? per força s'haurà d'esmímyer, de presset, sense dir piu; no pensar més coses folles i acceptar les esclofolles que li llenca amb gest altiu

el «chispero» i la «manola»; parlar castellà a l'escola, callar quan li facin: «prou!»; quan seguí dirà: «amb la venia»; donarà menjar a la tèmia; ni es gratarà el que li cou.

sos es va fer tertúlia, i el notable propietari de Martorell es va acostar a la casa—ai, a la mestressa de la casa—i la va felicitar efusivament. Ella, però, no estava pas massa contenta:

—Tinc una premsa completament contrària—es lamentaren els quilos de dansarina.

—El mateix em passa a mi. Vol un consell d'amic? No s'hi enfundi; aquestes coses no són bones per la salut—contestà el bondadós propietari.

—Els meus enemics són en Guansé i en Gasch. D'en Guansé ho comprendria; enveja; però d'en Gasch sí que em ve de nou; tan rodonet.

—El seu art és massa elevat perquè es pugui comprendre a Catalunya. Vostè, senyora, que ha estat a l'estranger, ja ho comprendrà. No en va vaig dir que vindria dia que els catalans ho vindriem tot pagat. Vostè que ha viatjat, en pot saber alguna cosa.

—I el que em costa i tot, sé. Sempre s'exagera... sempre s'exagera... i vostè... Déu n'hi do ret! ¿Com s'ho fa per tenir aquest tipus tan sensual? A Catalunya no en corren de dones com vostè.

—És la influència de la Grèce, que diuen els francesos.

—Ja ho pot ben dir, ja.

—Què li sembla aquest anell? —Li donaria una... mossegadeta!

Hi ha raons per creure que l'emocionat propietari de Martorell no abandonaria la reunió fins acabada la segona part.

—Crec que té cinc milions de partidaris
—Sí, es l'home dels nazis

GENEROSITAT

A tothom el que sigui seu, i no ens dolen prendes. No volent barrejar-se en unes ovacions que sabia que no anaven per ell, el dia que arribaren Castella i Pedrayo, els benemèrits diputats gallecs, arribava a Barcelona en el mateix tren el comandant Franco-Discret, però, no va voler sortir per la porta de les ovacions, i modestament va passar per la dels equipatges com una modesta maleta. Aquest gest fou elogiadíssim per totes aquelles persones que l'observaren.

LA BORSA LAVIDA

Ensenyança S. A.	100'00
Ensenyament R. I. P.	0'05
Rabasses difuntes	375'00
Rabasses viu, viu	450'00
Eleccions parcials	7'00
Eleccions imparcials	0'00
Imparcials il·legibles	0'01

El mercat està excitat degut a la resurrecció de la rabassa morta. Ens és impossible d'orientar el públic bursàtil degut a la fluctuació constant d'aquests valors i a les seves brusques revifalles. El que sembla poder-se assegurar és el fracàs d'aquell refrany castellà que diu: «A rabassa muerta la cebada al rabo».

I UN BE!...

Josep Pla ha sortit cap a Londres i Estocolm amb el tren de Mollet a Caldes.

Ramon Rucabado prepara un importantíssim assaig sobre l'obra de Salvador Dalí.

Carles Sindreu i Pons prepara una conferència sobre «El primer biberó de Napoleó», il·lustrada amb dibuixos d'en Bas Bofill. El conferenciant parlarà vestint l'uniforme mariner (calça curta).

Aurea de Sarrà ha rebut temptadores proposicions per anar a fer una costellada clàssica damunt les runes d'un ex-teatre de varietés de Grècia.

Ambrosi Carrillon s'ha compromès a portar-hi l'all-i-oli.

J. V. Foix ha sol·licitat la col·laboració del nostre inseparable amic Lluís Capdevila i Monocle, per a veure si li dona quatre tocs sobre una obra teatral a punt d'estrenar-se.

Pau Casals ha canviat el seu violoncel per un Stradivarius... Aguilar.

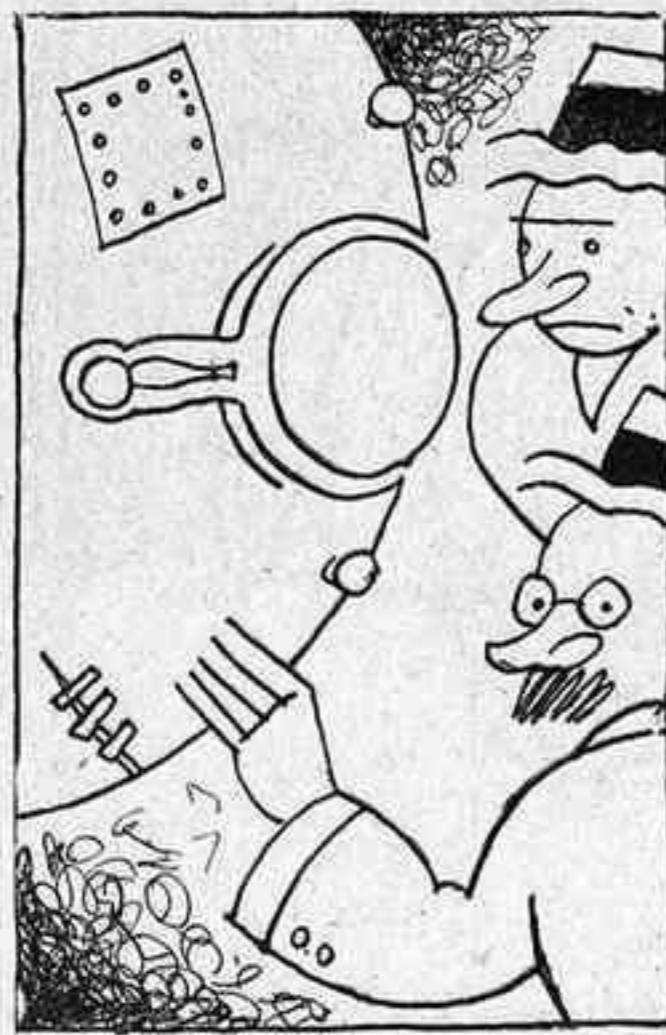
El nen Utrillo ja es tuteja amb Don Lacandro.

CASA BON TEMPS

QUINTANA, 7 BARCELONA TELÈFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCS

ESPECIALÍSSIMS COBERTS A 6 PTS. SALÓ PER A BANQUETS

—Vol dir que es de debò atxo del Dr. Picard?
—Em sembla que és una bola.

GREGUERIES

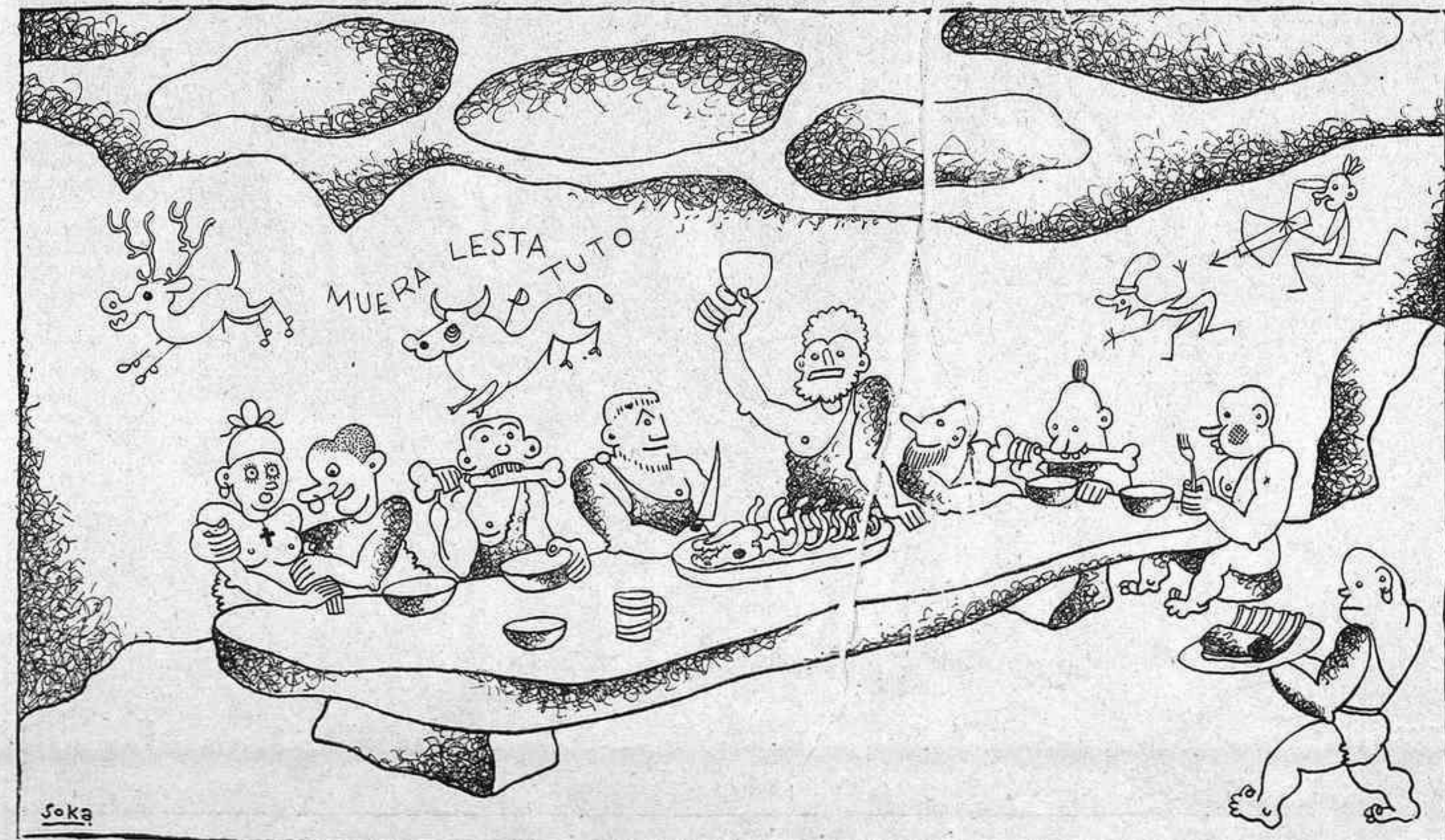
A una de les darreres reunions donades per Aurea de Sarrà, les notabilíssimes restes del Parthenon invitaren el conegut propietari de Martorell Francesc Pujols, i aquest, fent honor a la seva reconeguda amabilitat, hi assistí, hom ignora si fins al final.

La festa fou, com totes, poètica fins a l'escàndol. L'hostessa va recitar llargues i inspirades poesies, el títol de les quals anava anunciant abans d'emprendre-les. Va anunciar: —«Amor Pirata», del poeta Ramon Vinyes.

I la va recitar. Fou aplaudidíssima. Va anunciar: —«Mediterrània», del poeta Ambrosi Carrion.

I la va recitar. Fou aplaudidíssima. Però va anunciar: «La Balanguera», d'un poeta mallorquí.

I la va recitar. Va ésser rebuda amb una certa fredor. Quan va acabar d'abocar ver-

El Sr. Royo Vilanova serà obsequiat amb un banquet a les Coves d'Altamira (Dels diaris) COM ES TREBALLA PER LA PATRIA

LA BEGUDA DE MODA

PINYA

TELEF. 16301

VERITABLE SUC DE

PINYA AMERICANA

MOLT

El dimarts passat «La Publicitat», tota alarmada, publicava la següent notícia:

Cèlia Gàmez, la «vedette» del teatre Còmic, denuncià la nit passada que en entrar al seu camerí trobà el pany saltat i els baguls registrats.

Fet un recompte dels seus efectes, es trobà a faltar una dotzena i mitja de «maillots» i tres collars, que tot plegat importava unes 1.000 pessetes.

Com es pot veure, o més exacte, deduir, no és precisament or tot el que brilla ni per les autèntiques tot el que llueix sota la lluminosa descendència dels arcs voltaics.

Els lladregots indirectament citats més amunt, desitjosos de rescabalar-se de la broma de mal gust de que han estat objecte per part de la senyora Cèlia Gàmez, es proposen robar no res menys que «La pipa de oro» que exhibeixen a l'escenari del «Tivoli».

Santa innocència!

Carne Salazar que és una ballarina de primíssim cartel·lo, té, això no obstant, una d'aquelles coses que en aquesta casa no li sabrem perdonar mai: una germana amb l'atreviment suficient per a proclamar-se «completista».

De totes maneres—i d'això ens en felicitem (1)—l'únic que s'ha arribat a creure fins a l'hora present, amb la corresponent diòcesis de bona fe és en Pich i Pon.

Males llengües—entre les quals s'hi troba identificada la d'EL BE NEGRE—asseguren que «La reina ha reliscat» ha fet discretes insinuacions prop de la Generalitat per a veure d'aconseguir una subvenció enraonada que li permetés anar a reliscar a la Costa Brava durant una bona temporada.

La Comissió de Cultura sembla que només li ha respost d'aquella manera tan gràfica consisteix en constatar el bicep dret amb la mà esquerra, tot imprimint al braç un curiosíssim moviment de pèndul (i quina distinció de llenguatge!).

Josep M.ª Planes, amb una temeritat del tot inexplicable en una persona de característiques tan morigerades, ha fet pública a la pàgina de teatre de «Mirador» la seva opinió sobre Elsie Ryce—que no es diu Ryce, sinó Byron—la qual no s'està de calificar com una «ballarina de temperament extraordinari».

S'ignora l'actitud del recritic de music-hall senyor Sebastià Gasch, amb tot i que els més pessimistes es decanten per una estona de cara a la paret al clandestí autor de «Nits de Barcelona».

L'Orquestra Planes prepara una novetat musical: «La Santa Espina» tal com la interpretaria una orquestra de jazz netament americana.

No sabem pas com s'ho faran, perquè ens sembla que una orquestra de jazz netament americana, altra feina té, que tocar «La Santa Espina».

Decididament cal atribuir a Sebastià Gasch l'honor d'haver descobert, definitivament, «la parella ideal».

Es tracta no res menys que de la coneguda dansarina clàs-

sica Aurea de Sarrià i el desconegut escriptor clàssic Ambrosi Carrilón.

I els estupejants de Tiana que no se senten produïers aquesta temporada?

EL BE NEGRE, de confirmar-se aquest pressagi, no s'estaria pas de subratllar-lo amb un silenci dels més lacrimògens.

Una trista notícia: dissabte passat va passar probablement a millor vida el jove mico de la notable artista senyoreta Viola Mèndez.

En aquesta casa, aquesta sobtada defunció ha estat doblament sentida, perquè el noble animal era un present del nostre digne administrador a la gentil ballarina.

Blanca Negri ha cantat al «Barcelona» una cançó titulada Jazz.

L'autor de la lletra d'aquesta obra, difícilment immortal, és un poeta bergadà que es diu Pons Guitart.

Malgrat de que el cuplet ha estat cantat una nit i una tarda davant de nombroses persones, en tancar aquesta edició, el senyor Pons Guitart continuava en llibertat.

Ho lamentem.

TEATRO NUEVO
Gran Companyia de Teatre Llíric Cubà

Tots els dies
SENSACIONAL EXIT de
LA VIRGEN MORENA
i de les il·lustracions instantànies
HABANA-NEW-YORK
Insuperable conjunt mai vist a Barcelona

Notes de Societat

Els figurins de la revista La pipa de oro són originals del nostre aprofitat redactor Agustí Escasans.

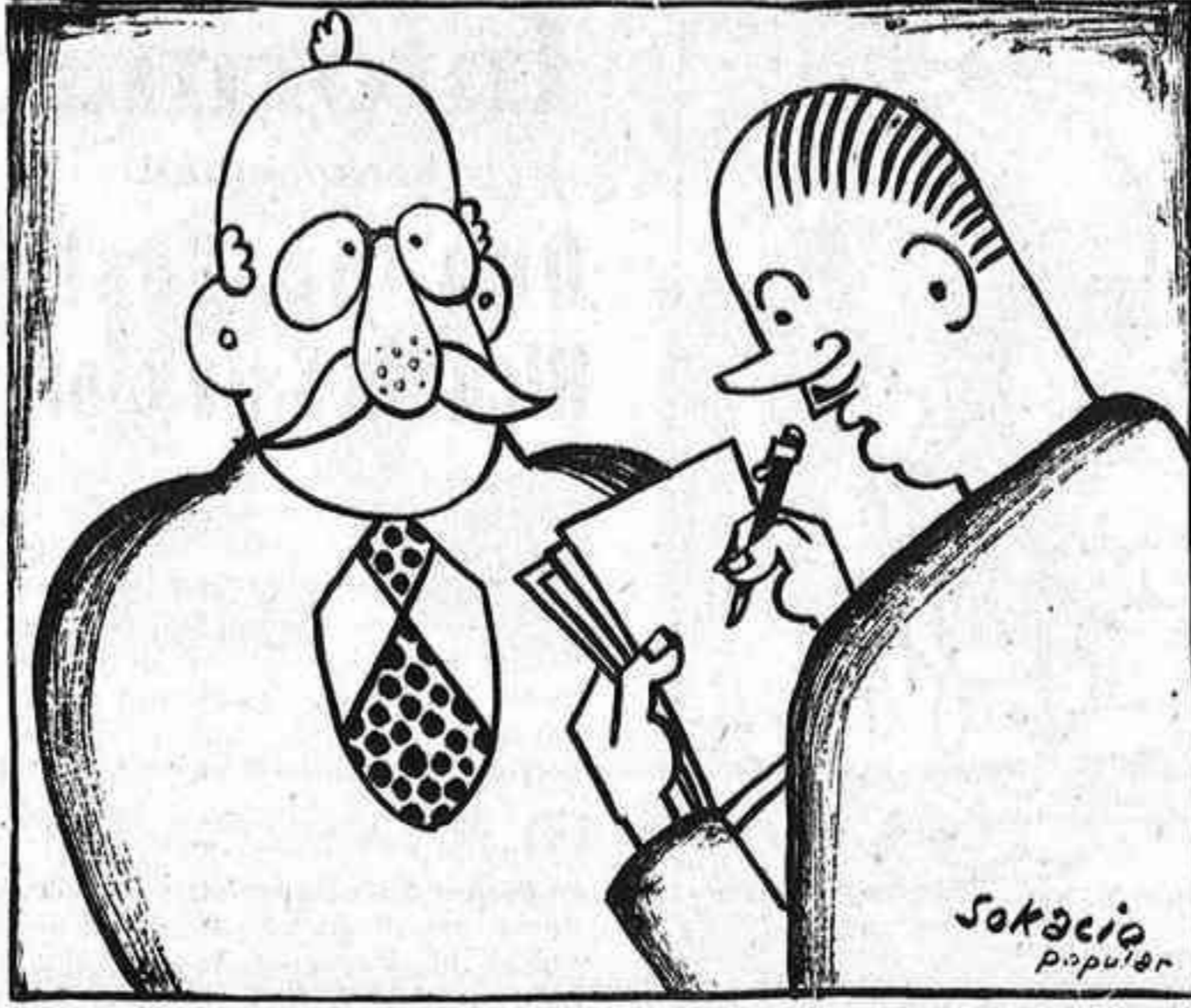
El dibuixant neo-clàssic Grau Sala prepara una exposició d'ascensors del 1800.

EL BE NEGRE publicarà un conte per infants original del senyor Bernat Metge, amb quatre notables il·lustracions del senyor Cambó.

El senyor Cañizares ens anuncia que, finalment, ha posat el seu «solà» en venda, a raó de dos rals el pam.

En Vachier s'ha compromès a regular el trànsit del tren de Mollat a Caldes. De moment obliga els qui passen per la via que calcin mitjons Moltfort's.

Després de les afortunades gestions portades a cap pel capeller Joan Prats, encaminades a la formació d'un grup d'amics de l'art nou, el cercol amb que fou retratat a l'edat de cinc anys (retrat que tots els lectors de Mirador coneixen a bastament) se li ha fixat entorn del cap formant una aurèola lluminosa.

—Pot estar content, Sr. Lerroux. El govern convoca eleccions.
—Sí, però per endavant ja diuen que seran parcials.

El senyor Sunyol i Ciutadania, telegrafista

«¿De manera que seran castigats severament aquells que echen el ventre adelante? — féu tot groguenc el senyor Sunyol i Ciutadania de la Garriga i Esport de Mena — ¿Com m'ho faré per tornar a Barcelona?»

I a les mans, li tremolava un exemplar de la nota del cap de Policia de Barcelona, don Miguel de Cervantes Saavedra (a) Ibañez.

Després va guaitar amb molta d'atenció la barriga deportiva que els déus li han donat, sens dubte per afavorir la tasca dels poetes que l'han d'immortalitzar en himnes i ditirambes, amb una rima fàcil del seu segon cognom. Seguidament s'entrenà en diversos exercicis de gimnàstica sueca; suava com un càntir de Verdú, però, inútil: la barriga se li menjava el Sunyol.

—¿Com tornaré a La Rambla? Els guàrdies d'assalt em trinxaran els palpissos.

En aquestes algú trucà, i aquest algú era en Massip, que és algú.

—Hola, Massip, ¿com va la vida?

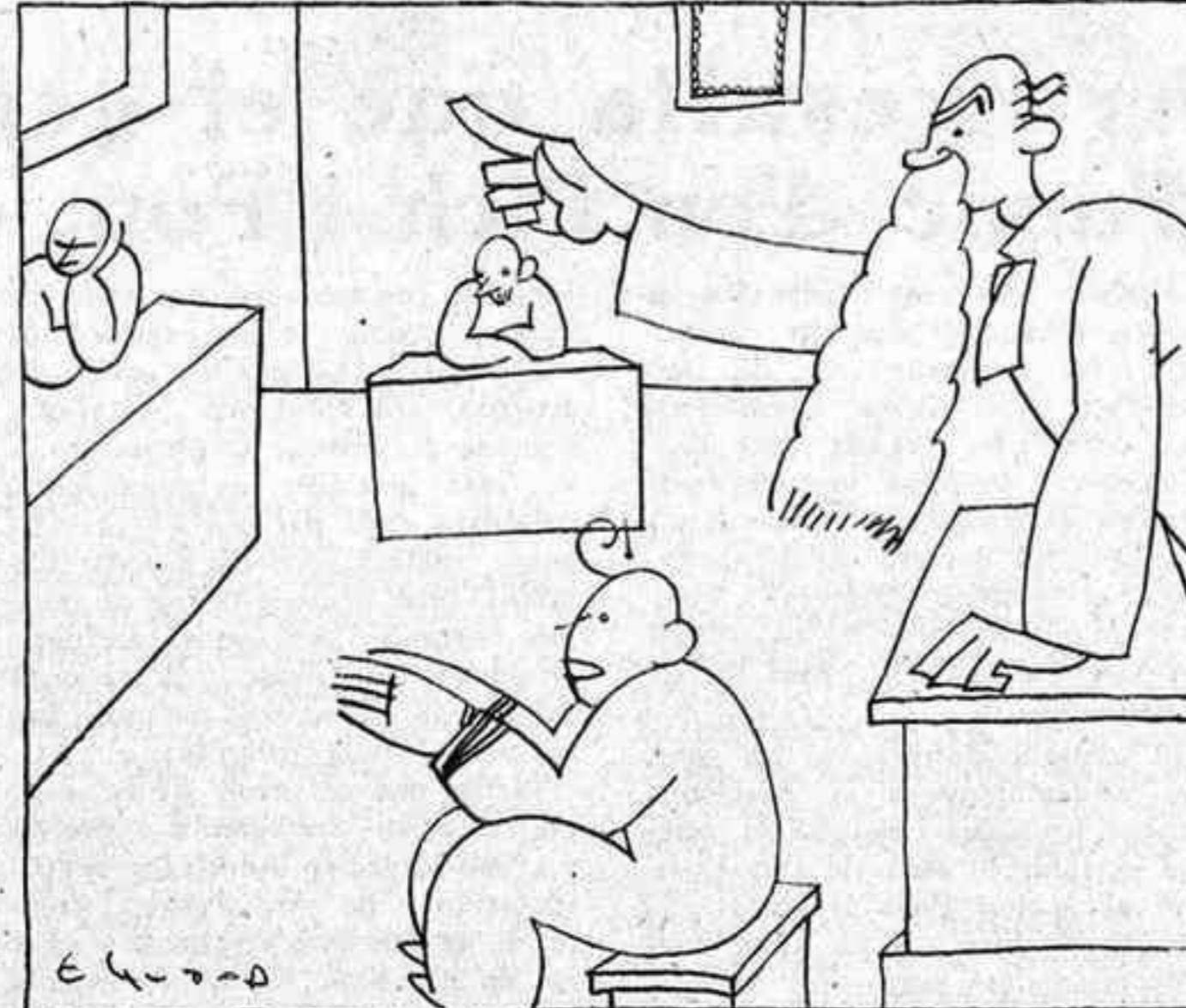
—Bé: si no fos aquesta set de justícia!!!!

—Guaita—li allargà la nota; la hi va allargar tant, que a l'últim no era una nota, sinó un pinyol (i Garriga). En Massip va aplaudir com un sol home. Després digué: —Senyor governadorrrrr!!!!

—¿I si féssim un telegrama de protesta?—(en Sunyol havia trobat la idea). Un telegrama no compromet a res, i quedarem com uns homenetes. Apa, Massip, a la feina!

—On teniu l'estil?
—L'estilo?
—No; l'estil vostre, per imitar-lo.

—Em sembla que és sota d'aquella cadira.
En Massip va posar-se de quatre grapes.

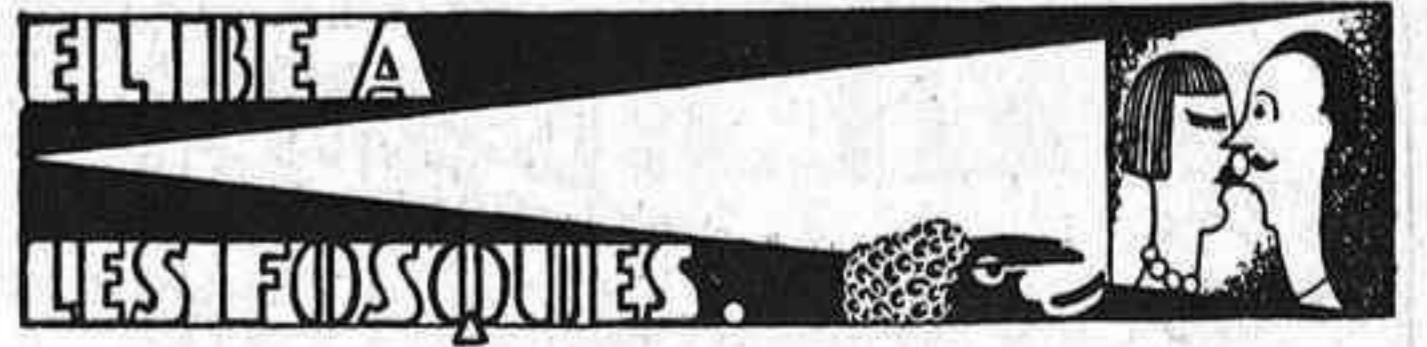
EL PROCÉS GORGOULOFF
— El defensor. — Quan es faci l'autòpsia al condemnat, veurem qui tenia raó: el fiscal o jo.
Gorgouloff. — Té l'agradaria ésser-hi.

El silenci és or?

Després de les darreres declaracions del senyor Lerroux quan digué que no era que els socialistes robessin olives, sinó que això era el que es deia l'any 1873, o sigui quan la primera república, i afegia que es deia «No es que todos los republicanos sean ladrones, pero es que todos los ladrones se han hecho republicanos» en veure que havia fet allò que els castellans en diuen mentar la soga

en casa del ahorcado va callar com un mort. Ara li han preguntat si parlaria de l'Estatut, i amb un gran esverament i laconisme ha contestat que no parlaria ni a favor ni en contra encara que el matessin.

Don Alejandro pensava segurament que a Coolidge per no parlar el varen fer President dels Estats Units

El film del combat de boxa Schmeling-Sharkey que donen al Coliseum està tan ben fet, és tan exacte, tan veridic, tan semblant, que resulta igualment pesat que va ésser-ho el match de referència.

Al Pathé Palace la Ufa va presentar a mitja dotzena de periodistes i tres empresaris el film «El Congreso se divierte».

Contra el que els nostres lectors podrien suposar no es tracta de res referent a l'Estatut de Catalunya perquè el Congrés és el de Viena i els que es diverteixen són els contemporanis de Napoleó quan li tenien el peu al coll. De totes maneres, doncs, encara que no es tracti de l'Estatut, la situació és semblant. Es per això que aquest film interessarà el públic quan l'hivern que ve s'estreni en plena discussió de les nostres ordenances.

Als estudis de l'Orpheum Films, de Montjuïc, ha estat feta una prova, sonora i fotogràfica, per veure si Blanca Negri és apta per al cinema.

Avui, dimarts, es coneixeran els resultats d'aquest assaig. Si resulten satisfactoris, el manager de la vedette, senyor Joan Tomàs, convidarà a cafè i copa a tots vostès.

Encara que no s'ho creguin.

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, 57-Telèfon 79681

SESSIÓ CONTÍNUA de 4 a 8 i de 10 a 12

Localitat única, seient 1 pla.

NOTICIARIS I REPORTATGES FOX

Documentals, etc.

Demà nou i important programa Equip sonor, R. C. A. Photophone

TEMPORADA DE GRANS REPRESENTS

Saló Catalunya | Capitol Cinema

Avut i demà

El capitán Sorrell per H. B. WARNER
Manos arriba! per ROLAND TOUTAIN
No, no, Nanette! per BERNICE CLAIRE
La Taquí-meca per MARY GLORY

La última orden per EMIL JANNINGS
La fascinación del bárbaro per GEORGES BANCROFT
La fiesta del diablo per FELIX DE POMÉS
La legión de los condenados per GARY COOPER

Dijous a diumenge

Preferència: 1'50 — General: 0'75

orelles esgarrriades

Ni en Gual!

El corresponal de La Vanguardia a Camprodon escrivia dissabte passat amb aquell aplom tan peculiar en aquelles columnes:

Desde nuestra última gacetilla ha mejorado notablemente el tiempo en esta comarca.

I pensar que encara hi ha qui s'atreveix a posar en dubte el poder de la Premsa!

Els reaccionaris

L'editorial del primer número d'un nou setmanari que ha sortit la setmana passada, comença així: SURT aquest setmanari amb una consigna: la de defensar tota causa que signifiqui l'opressió de l'humil.

Panteres! Més que panteres!

Ja la pujarem dretal!

Per les cantonades hem vist els cartells que hi ha fet enganxar una entitat que organitza lligons de llengua catalana. Estan redactats així:

Sab vostè escriure el català?

Sí, però vostè no—responem nosaltres.

Si que van lluny!

La Publicitat de diumenge publicava el següent telegrama:

Madrid, 30.—Diversos diputats santanderins han pregat el senyor Azaña que aprofitant el viatge del seu viatge a quexllullúzzüllú... Sr. Alcalá Zamora l'acompanyi en la sea visita a aquella ciutat.

Ya són ganes de viatjar!

Quins detallets!

El Debate de dissabte publicava la informació de l'agitació rabassaire al Penedès encapçalada amb uns titulars sensacionalistes. Un d'ells deia:

Al toque de un cuerno, se inició la huelga general campesina.

Quines coses de dir, també, aquests periodistes catòlics!

LA CASA BASCA (RESTAURANT)

Calamar en la seva tinta Anyell rosit, Mongetes amb orella i xoriç, Tripes a la Biscaina, Pebrots farcits

CUINA BASCA

Passeig Madoz, 3 - Telèl. 12049

JOCOS D'INFANTS
—Juguem a lladres i serenos?
—I qui seran els serenos?

Orange-CRUSH
és quelcom formidable!

Tasteu el nou

Informacions de tot el món

Sensacional!

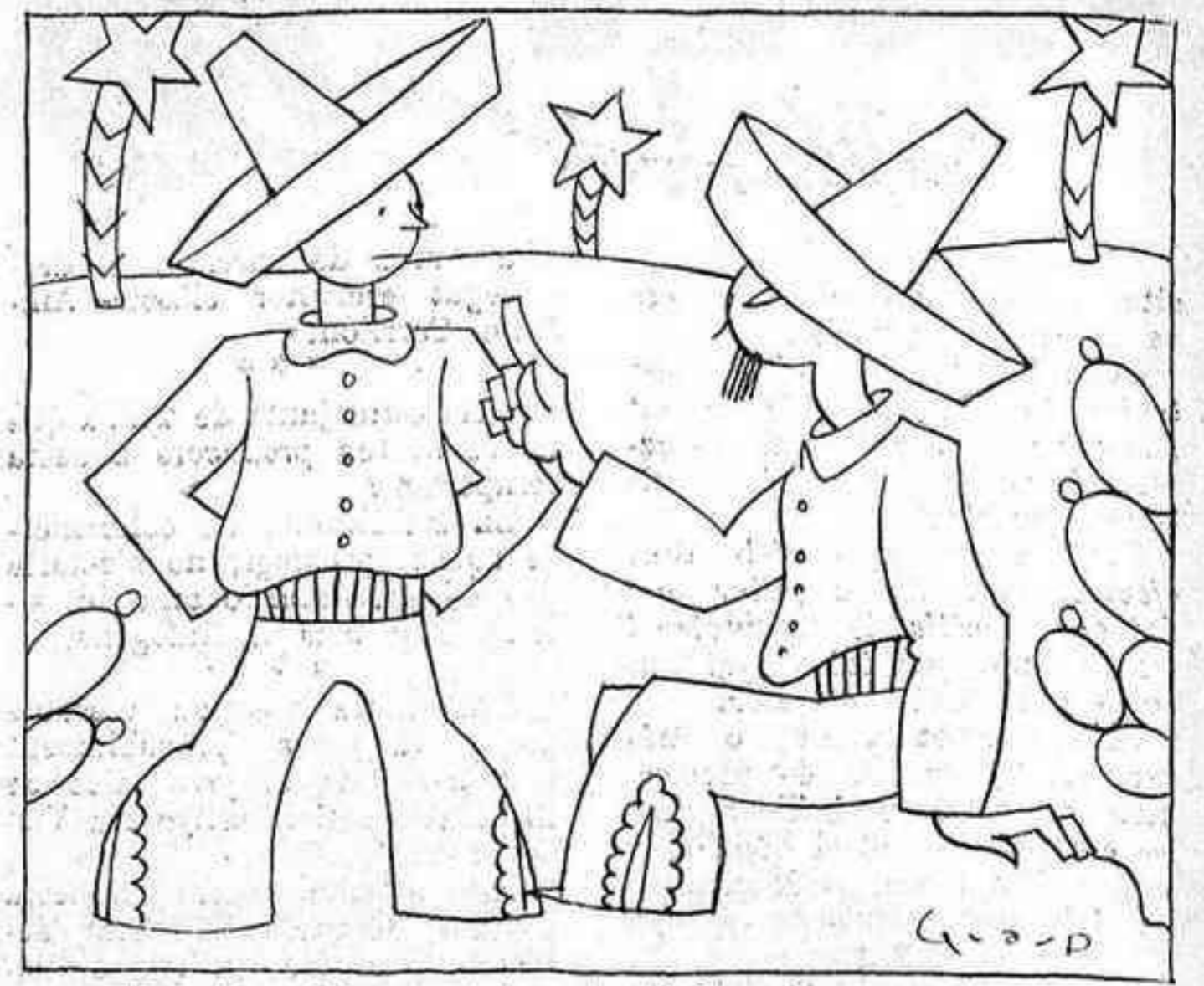
Què fan Costa Rica i El Salvador?

Buenos Aires, la tierra del Plata. — Tot Sudamèrica està escandalitzada davant la incomprensible actitud que vénen observant les repúbliques de Costa Rica i San Salvador, les quals romanen indiferents davant la fraternal bullanga que actualment anima tots els països de Sudamèrica. Malgrat l'exemple de l'Argentina i l'Uruguai, que es retiren polidament els embaixadors, de Polívia i el Paraguai que s'espinyen els morros al Chaco, de la revolucioneta de Xile, de la revolucionassa del Brasil, de les bullangues del Perú i Mèxic, Costa Rica i El Salvador es neguen a solidaritzar-se amb les seves germanes hispano-americanes i ni tan sols han organitzat una trista picabaralla.

Aquesta pacífica actitud és observada amb general alarma. La gent es pregunta amb inquietud:

—On va l'Amèrica? — Fabra.

Buenos Aires, mi patria querida, 2. (Urgentíssim). — Amèrica no va enlloc. — Fabra.

—¿Has visto, viejo, que lata, esto del Chaco?
—¿Sí: es la Chaco-lata.

(N. de la R. — Els lectors són pregats de veure en aquest xisto un testimoni lamentable de la decadència estuènca).

Crim esgarrifós Coses de la vida

Covadonga, 2. — Ha produït fonda emoció l'esgarrifós crim, més ben dit, fratricidi, d'un pastor anomenat Rodríguez, el qual ha mort els seus dos germans petits, anomenats també Rodríguez, amb una destreal.

Corresponsal.

Covadonga, 2. — Sortosament ha disminuït la consternació produïda per l'esgarrifós crim del pastor Rodríguez, perquè, segons manifestacions de la mare, el Rodríguez assassinat i els Rodríguez assassinats no eren germans.

Corresponsal

San Santiago

Santiago de Compostela, 27. (Arribat amb retard per causes estranyes a la voluntat de Déu.) — En mig de la pluja més entusiasta, s'han celebrat les festes del sant patró i obrer a la vegada de la pàtria integral, única i indivisible.

Davant d'una discreta expectació, Sant Santiago va baixar, del cavall, va espantar les criatures, i va dir:

Si me llaman Matamoros por un moro que maté, he de decir que lo hice porque eran demagogos.

Aquestes manifestacions han estat molt comentades i telegrafades a tota la bona premsa del món.

Corresponsal (fill)

Revolució sufocada

Santiago de Xile, 31. — En una República veïna, d'aquestes que es troben baixant a mà dreta, s'ha sublevat Gumersindo Correa, secundat per un cunyat seu, que té molta lletra, i s'han fet amos de la província.

A darrera hora el govern ha dominat la situació. Per tant, no hi ha hagut necessitat que els polítics afectes al règim haguessin de passar-se al partit radical.

United Press

La justícia francesa

Els dies de vida que li queden a l'assassí de Mr. Doumer són comptats, però entretinguts. Un dia fou un defensor qui digué: «Al fer l'autòpsia a Gorgouloff es sabrà qui tenia raó en la discussió que sobre el seu estat mental hem sostingut amb el Procurador de la República».

Poc després el feliç condemnat hagué de sentir-se: «El dia que rodí el cap d'aquest home naixerà el seu primer fill».

Ara una revista a'manya assegura que Gorgouloff se n'emportarà a l'altre barri el secret de la veritable causa de l'assassinat.

Sens dubte tot això ha contribuït piadosament a fer desagradable la vida a Gorgouloff acostumant-lo poc a poc a desitjar la seva pròpia mort.

Sembla que a aquestes hores, el pobre, ja sols demana que no se'l guillotini... que només el fusellin.

Cal reconèixer que s'accontenta amb poca cosa.

El vici del tabac

Ciutat del Vaticà, 31. — S. S. el Papa ha rebut en audiència privada el rei dels egipcis.

Encara que l'entrevista fou de curta durada, produí gran inquietud entre els cardenals, els quals sotmeteren l'egipci a una estreta vigilància, per por que el Papa se'l fumés.

LA CASA BASCA

Passatge Madoz, 3 - Telèf. 12049

ESPECIALÍSSIMS PLATS A L'ESTIL BASC

Tots els dies GARRAFA DE DIAMANT

La barra d'en Barrera

Ara resulta que el general, a més d'amic d'en Pich i Pon, és catalanista

Mossèn Tusquets, entre les diverses reaccions que ha provocat, n'ha provocat una de ben saludable. Les seves afirmacions han estat una vegada més desmentides, i aquesta vegada energicament. Acusava d'anticatalanista el general Barrera. D'anticatalanista el general Barrera! Però el general Barrera li ha donat un solemne mentís, com diuen els hidalgos.

El general Barrera no ha estat mai anticatalanista; a Barcelona tothom ho sabia des que el veíem retratat al sofà de can Pich, amb el senyor Pich al costat. El general Barrera no ha estat mai anticatalanista, però els lectors, subscriptors i redactors d'El Debate no ho sabien, i per això els ha enviat la carta que amb molt de gust reproduïm, ja que ha estat tan amable que ens ha enviat una còpia. Diu així la còpia i l'original:

«Sr. director de «El Debate».
Muy señor mío: En el número 7.120 de su prestigioso diario correspondiente al pasado martes

he leído con asombro, mezclado con lástima, cómo se me califica de «anticatalanista» por el autor del artículo «Movimientos sectarios», firmado J. Tusquets, presbítero.

¡Caso extraño o coincidencia singular! A la par que en «El Debate» aparecía en «El Correo Catalán» otro artículo sobre lo mismo, firmado por otro sacerdote, en el que de modo descarado se salpica mi modesta persona con el cieno de la calumnia.

Nadie que se precie de honrado podrá tachar sin ligereza o protervia mi actuación hechizada de patriotismo y de cordialidad al frente de la que fué Capitania General de Barcelona. Si no fuera enemigo irreconciliable y tenaz de todo lo que sea o huelva a ditirambo personal, yo haría ver a los señores Tusquets y Guiu y a todos los catalanes, como a los demás españoles, con qué afán, con qué desinterés, con qué entusiasmo, luché y porfié para que la región catalana, dejando a un lado recelos y resquemores, que atizaban y explotaban políticos aviesos y descastados, despertara de su maras-

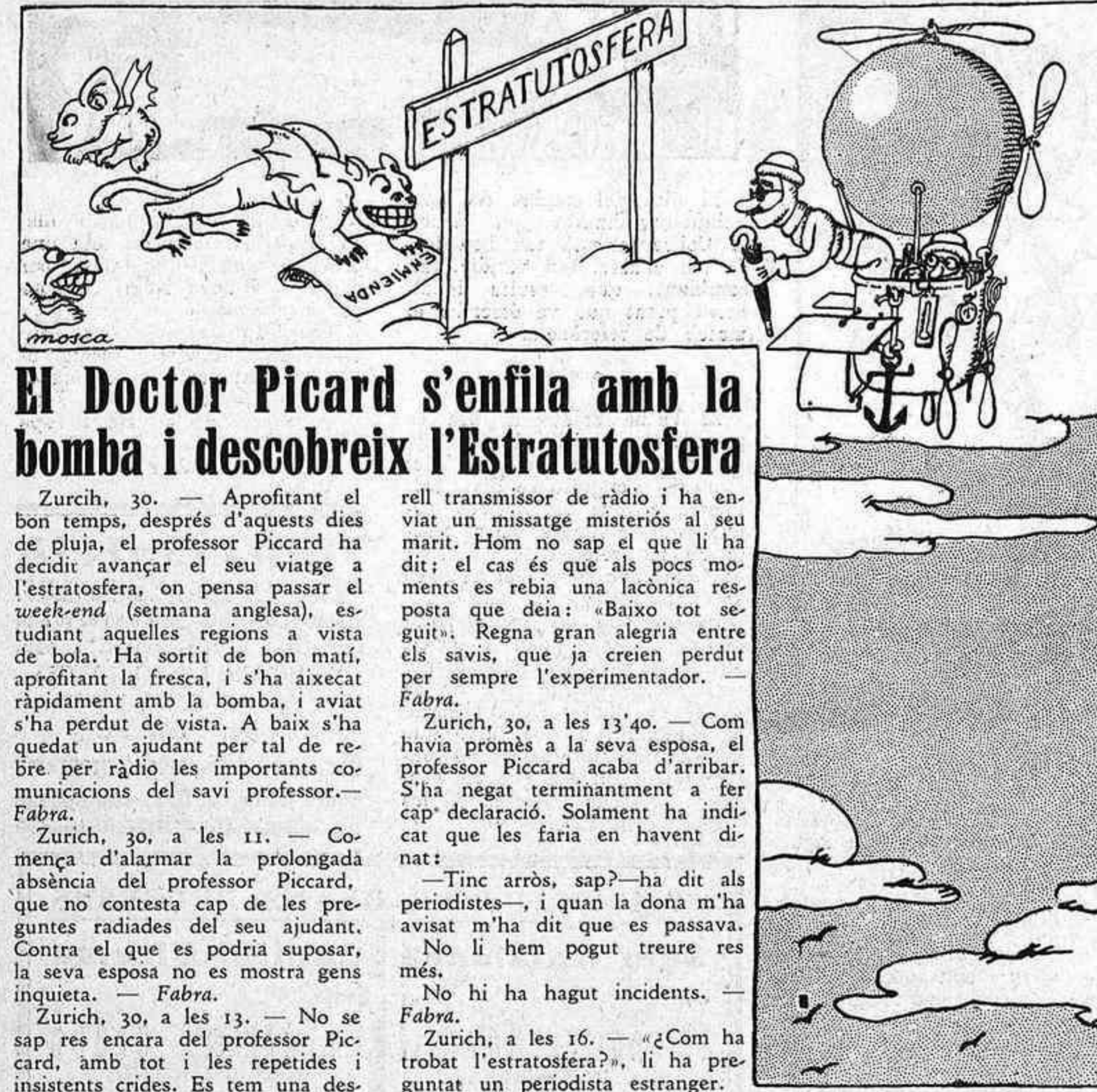
mo y se irguiera en un gesto viril para poder continuar su brava historia, la verdadera, la auténtica, la única llena y rebosante de recio y leal patriotismo.

Como no quiero que ni por un momento se desdibuje mi personalidad suficientemente acusada; como no tolo que se amengue en ninguna ocasión mi dignidad y honor sostenidos noble y valientemente, yo emplazo al señor Tusquets, a que se me señale un acto, una manifestación, un discurso, una frase, una palabra que me haga acreedor al ignominioso epíteto de «anticatalán», que como genuino español, admirador sincero y entusiasta de Cataluña, detesto y aborrezco.

Dándole mil gracias, señor director, se reitera suyo affmo. amigo, q. e. s. m.,

Emilio BARRERA»

Si parlés el general Barrera! Per si algun dia s'hi decideix ens hem reservat, a pes d'or i a pes d'honor, les seves declaracions per al nostre important rotatiu. Els nostres lectors ens agrairan segurament aquest sacrifici.

El Doctor Picard s'enfila amb la bomba i descobreix l'Estratutosfera

Zurich, 30. — Aprofitant el bon temps, després d'aquests dies de pluja, el professor Picard ha decidit avançar el seu viatge a l'estratutosfera, on pensa passar el week-end (setmana anglesa), estudiant aquelles regions a vista de bola. Ha sortit de bon matí, aprofitant la fresca, i s'ha aixecat ràpidament amb la bomba, i aviat s'ha perdut de vista. A baix s'ha quedat un ajudant per tal de rebre per ràdio les importants comunicacions del savi professor. — Fabra.

Zurich, 30, a les 11. — Comença d'alarmar la prolongada absència del professor Picard, que no contesta cap de les preguntes radiades del seu ajudant. Contra el que es podria suposar, la seva esposa no es mostra gens inquieta. — Fabra.

Zurich, 30, a les 13. — No se sap res encara del professor Picard, amb tot i les repetides i insistents crides. Es tem una desgràcia. Mme. Picard comença de mostrar-se seriosament inquieta. Es parla de trametre globus-sonda per tal de fixar la situació de la bola perduda. — Fabra.

Zurich, 30, a les 13'30. — Amb un valor extraordinari Mme. Picard s'ha assegut davant l'apa-

rell transmissor de ràdio i ha enviat un missatge misteriós al seu marit. Hom no sap el que li ha dit; el cas és que als pocs moments es rebia una lacònica resposta que deia: «Baixo tot seguit». Regna gran alegria entre els savis, que ja creien perdut per sempre l'experimentador. — Fabra.

Zurich, 30, a les 13'40. — Com havia promès a la seva esposa, el professor Picard acaba d'arribar. S'ha negat terminantment a fer cap declaració. Solament ha indicat que les faria en havent dinat:

—Tinc arròs, sap?—ha dit als periodistes—, i quan la dona m'ha avisat m'ha dit que es passava.

No li hem pogut treure res més.

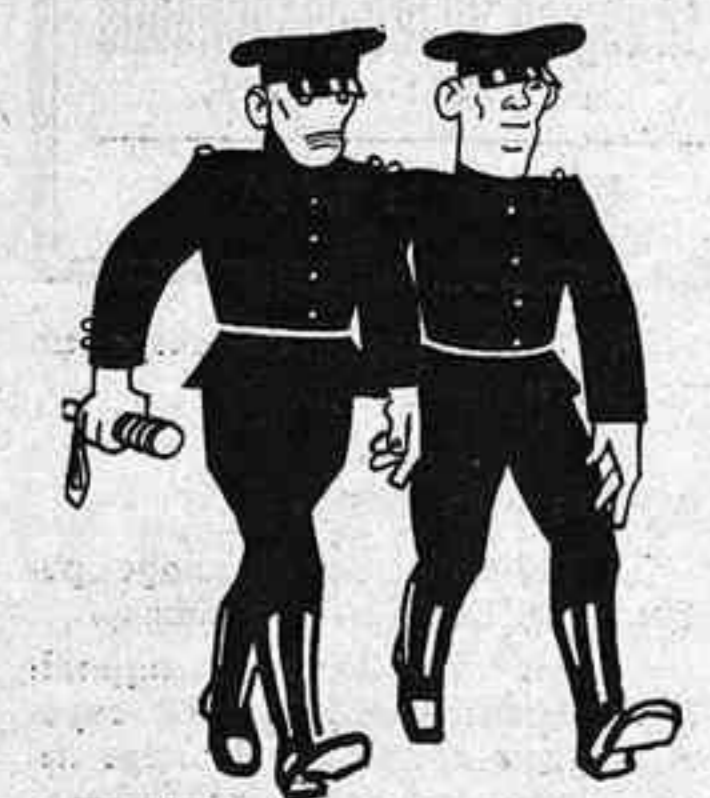
No hi ha hagut incidents. — Fabra.

Zurich, a les 16. — «¿Com ha trobat l'estratutosfera?», li ha preguntat un periodista estranger.

—Hi he estat només de pas. Pel que he vist, està igual. Aquest viatge ha anat més amunt. He anat a l'estratutosfera, regió molt més allunyada de la terra. Si no hagués estat per l'arròs, m'hi hauria quedat—acabà el savi professor. — Fabra.

El Dr. Picard en ple vol

N. de la R. — Quan aquesta edició ja era al carrer ens diuen que el professor Picard és solter i que Massaryk és president de Txecoslovàquia.

DESPRES DE LA NOTA DE LA POLICIA

—Dissimula, Pepeta, no fos cas que el senyor Ibañez s'ho prengués com una provocació.

La tabola de l'Estatut

En vista de l'èxit assolit per la corrida contra l'Estatut, en què la Banda Còmico-apòcrifa El Empastre va fer la seva presentació a la vella plaça de braus de Madrid, els empresaris han obert uns ulls com unes conllevàncies i es disposen a seguir explotant aquest inesperat filó, amb l'organització de nous festivals.

Per tal de donar varietat a l'espectacle, la «corrida» extraordinària que organitzaran ara sembla que serà «Pro-el-poc-que-queda-de-l'Estatut», i per a la qual ja s'ha obert l'abonament.

Al primer que van córrer a contractar fou al cèlebre mata-lascallandu «El Viejecito» (a) Lacandru, gran especialista que, amb gran estupefacció de la Comissió Organitzadora, s'ha refusat a actuar, degut, segons ell, a ressentir-se de la recent «cogida» que va sofrir a la plaça de Saragossa torejant un toro bastant «bronco» de la «ganaderia» socialista.

Sembla que no hi ha esperances de verue'l torojar fins que pugui sotmetre's amb tranquil·litat a una llarga cura de Poderoteràpia. Ho veiem lluny.

Ai, ai, ai!

Quan tinguem l'Estatut es resoldrà definitivament el plet dels rabassaires; la terra serà dels que la treballen i, per tant, els carrers de Barcelona seran dels murcians que els desem-pedren.

Per encàrrecs de publicitat a BL BE NEGRÉ, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

GRAGEAS "FIVE" CONTRA EL MAREIG
"FIVE" BARCO-TREN AUTO-AVIO
VENDA EN FARMACIES

ESCENES BIBLIQUES

Aquella venda, per un plat de lletfes...